

Judikatūras krājums

Lieta C-647/16

Adil Hassan
pret
Préfet du Pas-de-Calais

(Tribunal administratif de Lille lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, noteikšana – Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras – 26. panta 1. punkts – Lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšana un paziņošana, pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts akceptējusi pieteikumu par atpakaļuzņemšanu

Kopsavilkums – Tiesas (otrā palāta) 2018. gada 31. maija spriedums

Robežkontrole, patvēruma un imigrācija — Patvēruma politika — Kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — Regula Nr. 604/2013 — Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras — Pārsūtīšanas lēmuma pieņemšana un paziņošana, pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts akceptējusi pieteikumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu — Nepieļaujamība

(Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 604/2013 26. panta 1. punkts)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 26. panta 1. punkts ir interpretējams tādejādi, ka tam ir pretrunā, ka dalībvalsts, kas citai dalībvalstij, ko tā atbilstoši minētajā regulā noteiktajiem kritērijiem uzskata par atbildīgo par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ir iesniegusi pieprasījumu par šīs regulas 18. panta 1. punktā minētas personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, pieņem lēmumu par pārsūtīšanu un to paziņo minētajai personai, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tieši vai netieši ir šo pieprasījumu ir akceptējusi.

Šajā ziņā, ja būtu jāpieņem, ka lēmums par pārsūtīšanu attiecīgajai personai var tikt paziņots, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildējusi uz pieteikumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, varētu izrādīties, ka šai personai, lai minēto lēmumu apstrīdētu, pārsūdzība būtu jāceļ termiņā, kurš beidzas brīdī, kad pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir jāsniedz atbilde vai pat, kā tas ir pamatlietā, vēl pirms minētās atbildes sniegšanas, taču no Dublinas III regulas 27. panta 2. punkta izriet, ka dalībvalstīm ir jānosaka termiņš, kurā attiecīgā persona var īstenot pārsūdzības tiesības, un vienīgā šajā normā paredzētā prasība ir, ka šim termiņam ir jābūt saprātīgam. Šādos apstākļos attiecīgajai personai attiecīgā gadījumā, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildējusi uz pieteikumu par šīs personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, preventīvā nolūkā, pamatojoties uz Dublinas III regulas 27. panta 1. punktu, jau būtu jāpārsūdz lēmums par pārsūtīšanu vai jālūdz to pārskatīt. Vēl Tiesa ir arī

atzinusi, ka šāda prasība vai pārskatīšanas lūgumi var tikt iesniegti tikai tad, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts uz minēto pieprasījumu ir atbildējusi apstiprinoši (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 60. punkts).

64 Turklāt attiecībā uz šī sprieduma 33. punktā minēto apstākli, ka tādā situācijā kā pamatlietā lēmuma par pārsūtīšanu izpilde tiktu apturēta līdz pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildei, pietiek norādīt, ka nevienā Dublinas III regulas normā šāda apturēšana nav paredzēta. Tādējādi, ja tiktu pieļauts, ka šāda lēmuma paziņošana Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta izpratnē var notikt pirms pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildes, tad tādās tiesību sistēmās, kurās, atšķirībā no pamatlietā aplūkojamās, šāda lēmuma apturēšana pirms atbildes saņemšanas nav paredzēta, nozīmētu attiecīgo personu pakļaut riskam, ka tā tiks pārsūtīta uz šo dalībvalsti, pat pirms šī valsts tam principā ir piekritusi. Turklāt, tā kā Dublinas III regulas mērķis, kā atgādināts šī sprieduma 56. punktā, ir izveidot skaidru un funkcionālu metodi par patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, nevar piekrist, ka minētās regulas 26. panta 1. punkta, ar kuru likumdevējs ir vēlējies pastiprināt attiecīgās personas tiesību aizsardzību, interpretācija var mainīties atkarībā no to dalībvalstu tiesiskā regulējuma, kas iesaistītas atbildīgās dalībvalsts noteikšanā.

Atbilstoši šai pašai loģikai saistībā ar apstākli, ka saskaņā ar Francijas tiesībām attiecīgā persona nevar tikt aizturēta administratīvā kārtā pirms lēmuma par pārsūtīšanu paziņošanas tai, šādas grūtības, kuras, kā to apliecinājusi arī iesniedzējtiesa, izriet vienīgi no valsts tiesību normām, nevar būt pamats apšaubīt tādu Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta interpretāciju, kāda ir izklāstīta šī sprieduma 46. punktā. Noslēgumā no šīs regulas 28. panta 2. un 3. punkta skaidri izriet, ka dalībvalstis drīkst aizturēt attiecīgās personas, pat pirms vēl pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir ticis nosūtīts pieprasījums par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, ja ir izpildīti šajā pantā paredzētie nosacījumi, un tādējādi lēmuma par pārsūtīšanu paziņošana nav šīs aizturēšanas obligāts priekšnosacījums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 25. punkts, kā arī 2017. gada 13. septembris, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 25.–27., 30. un 31. punkts).

(skat. 59., 60., 64.–67., 74., 75. punktu un rezolutīvo daļu)